

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. Варна, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ ГО, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Сияна К. Г.
като разглежда докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20233100101391 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявен иск от Д. Г. К., ЕГН ***** от *** срещу СБАЛОЗ „Д-р. Марко Антонов Марков - Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „Цар Освободител“ №100 за осъждане на ответника да заплати сумата от 30000 лева, частично предявен иск от общия размер на вземането в размер на 50000 лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на погрешно поставена на ищца диагноза, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 04.07.2023г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 49 ЗЗД.

В исковата молба се излагат твърдения, че през месец ноември на 2022г. ищцата била насочена от личния си лекар за консултация със специалист – дерматолог, при което посетила кабинета на д-р. Д.К. при СБАЛОЗ „Д-р. Марко Антонов Марков - Варна“ ЕООД. След преглед на ищцата била посъветвана, че следва да бъде направена биопсия, която била извършена след изразено от ищцата съгласие за това. След манипулацията ищцата установила, че бенката на лицето ѝ била отстранена, а на нейно място имало вдлъбнатина. На 02.11.2022г. посетила отново кабинета на д-р. К. с оглед получаване на резултати, като при влизане в кабинета ѝ било съобщено от откокомисията, че има злокачествено заболяване. Ищцата уговорила операция със служителя на ответника, като преди операцията д-р. К. информирала същата, че следва да бъде направен разрез с дължина 1-1,5 см., който в последствие се указал в пъти по-голям.

След операцията ищцата потърсила второ мнение от специалист, при което се обърната към такъв при УМБАЛ „Токуда“ гр. София. При преглед било посочено, че с оглед състоянието ѝ не е била необходима оперативна интервенция.

През месец май на 2023г. ищцата осъществила контролен преглед при д-р. К., при което ѝ било съобщено, че белегът от операцията зараства добре,

както и че оперативната интервенция била осъществена с оглед презастраховане от страна на лекаря.

Поддържат се твърдения, че при първоначалния преглед и последващата операция, д-р. К., като служител на ответника, е била осъществена без на ищцата да е била поставена точна диагноза, без да ѝ са разяснени други възможности и методи за лечение – химиотерапия, лъчелечение, електродесикация, замразяване с азот и др. Посочва, че д-р. К. не ѝ е предоставила формуляр за информация на пациента, който е част от изискванията на клинична пътека 199.1, в който са изброени алтернативни методи за лечение, от които ищцата би могла да се възползва. Посочва, че оперативната интервенция не е била от спешен порядък, при което е могла да бъде избегната. Твърди, че с оглед операцията, която е осъществена на лицето си има разрез, чийто размер не кореспондира с вида и сложността на осъществената интервенция.

Излага твърдения, че и друг служител на ответника - д-р. М.Т.Д., която е изготвила резултата от хистологичното изследване е поставила погрешна диагноза, като е проявила небрежност. Погрешната диагноза е довела до неправилна преценка от страна на лекуващия лекар за вида на терапията.

Поддържа, че членовете на онкокомисията, като служители на ответника – д-р. доц. Д.К., д-р. В.М., д-р. С. Я., д-р. А. В.Б., д-р. Х. Г., са допуснали нарушение на разпоредбите на чл.86, ал.1 от Закона за здравето, както и Медицински стандарт „Медицинска онкология“, Правилник за дейността на комисията, Правила за добра медицинска практика на лекарите в България, Кодекса за професионална етика на лекарите в България, Европейската харта за правата на пациентите, Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, като не са разяснили на ищцата в качеството ѝ на пациент възможностите и методите за алтернативно лечение, с оглед на което са я лишили от взимане на информирано решение.

Излагат се твърдения, че с оглед осъществените действия от служители на ответника по поставяне на погрешна диагноза и осъществено вследствие на нея лечение, на ищцата са причинени неимуществени вреди под формата на причинени ѝ болки и страдания, за които предявява иск за заплащане на обезщетение в размер на 30000 лева, като частично предявен размер от общия размер на задължението от 50000 лева.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. Предявения иск се оспорва по основание и размер, като се излагат възражения досежно изложените в исковата молба твърдения. Поддържа се, че при диагностициране на ищцата в качеството ѝ на пациент на ответника и при последвалото лечение не е допуснато противоправно поведение от служители на ответника.

Не се оспорва, че на 06.10.2022г. ищцата е осъществила преглед в лечебното заведение, като ѝ е поставена диагноза „съмнение за карцином на кожата по лицето вляво подочно, с размери 5/3 мм“. След съгласие от пациента е назначена биопсия, вследствие на която е поставена диагноза „плоскоклетъчен невруговяващ карцином“. Посочва, че ищцата е била поканена на комисия за определяне на план за лечение съобразно получения лабораторен резултат след биопсия. Поддържа се, че диагнозата, която е поставена е съобразена с изискванията на НЗОК, като същата е обоснована на осъществената биопсия на 07.10.2022г. - №9987/2022г., с която е констатирано

състояние „плоскоклетъчен невруговяващ карцином“, което обосновава и осъществяната оперативна интервенция. На 21.11.2022г. след постъпване на оперативен материал от ищцата същия е прегледан под микроскоп, като е установено, че липсват данни за малигнен туморен процес, а са налични промени в зоната на предходна биопсия. Поддържа се, че липсата на туморен процес в оперативния материал не отменя поставената диагноза, а доказва отстраняване на тумора в радикални граници, което е съобразено с Ръководството на Българската асоциация по онкология. Хирургичната манипулация е осъществена със защитна зона от 0,5 см. от всяка страна на лезията, което е съобразено с правилата досежно пациенти с диагноза карцином на кожата.

Поддържа се, че служители на ответника не са допуснали неправомерно поведение, медицинската помощ е предоставена своевременно и адекватно, направени са необходимите медицински изследвания, като е проведено своевременно и адекватно лечение. Дейностите на служителите на ответника при поставяне на диагноза и извършените след нея процедури са проведени своевременно и правилно. Не са допуснати противоправни действия от служители на ответника, като не е допуснато нарушение на чл. 88, ал.2, т.1 от ЗЗ ведно със съответните подзаконовни нормативни актове и медицински правила приложими в областта на онкологията. Оспорва се твърдението, че на ищцата е била поставена погрешна диагноза. При отстраняване на карцинома сочи, че ищцата не е претърпяла болки и страдания, като промените в ежедневието, които същата е осъществила са с оглед предписанията на лекуващия екип с оглед осъществяната интервенция.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представено по делото е решение на обща клинична онкологична комисия /клинична комисия по хематология/ №4788/02.11.2022г., в което се посочва, че е осъществен преглед и обсъждане на изследвания на ищцата. В същото е посочено, че на 06.10.2022г. е поставена диагноза „Кожа на други неуточнени части от лицето /кожа от лявото око/. Биопсия“. В решението е цитиран резултат от хистология №9987/13.10.2022г., като е посочено, че в случая се касае за „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“. Посочено е, че онкологичната комисия взема решение за терапевтична стратегия, като посочва, че е необходимо оперативно лечение, съответно симптоматично и палиативно лечение.

Представен е амбулаторен лист за извършен преглед на ищцата от 15.11.2022г., видно от който на същата е поставена диагноза „кожа на други неуточнени части от лицето“, в който амбулаторен лист е посочена, като терапия – оперативно лечение по решение на онкокомисия.

Видно от лист за преглед на пациент от 16.11.2022г., ищцата е насочена за хоспитализация в отделение по хирургия при ответника, като същата е включена в листата за планов прием на пациенти на дата 18.11.2022г.

Представена по делото е епикриза на ищцата, от която се установява, че същата е постъпила на лечение в ответното болнично заведение на 18.11.202г. и е изписана на 21.11.2022г.

Представен е резултат от хистологично изследване от 21.11.2022г., в който документ се посочва в графа „диагноза“- състояние след предходна биопсия

№9987/13.10.2022г. – плоскоклетъчен невроговяващ карцином. Резекция с чисти резекционни линии.

Представен по делото е медицински документ „второ мнение по желание на пациента“, който е изготвен на 04.01.2023г. от Отделение по „Клинична патология“ при УМБАЛ „Токуда“. В същия се посочва, че за изследване са предоставени парафинови блокчета №9987/2022г. и №11761,11762/2022г., два броя хистологични препарати №9987/202г. и три броя № 11761/2022, всичките материали иззети от кожа на лицето. В заключението се посочва, че в случая е налице „материал от кожа на лице с „инвертна фоликуларна кератоза“.

Представен по делото е резултат от хистопатологично изследване №К299/24.03.2023г. изготвено от „Национален онкологичен медицински център“ ЕООД. В медицинския документ е посочено, че за изследване са предоставени три броя парафинови блокчета и шест предметни стъкла с номера 9987/2022г. и 11761-11762/2022г. По отношение на тези под № 9987/2022г. 9987/2022г. е посочено, като резултат от хистологично изследване, че налице „инфертна фоликуларна кератоза“, отстранена нерадикално, а по отношение на №11761-11762/2022г., че е установен фрагмент от кожа със съхранен хистологичен строеж.

Прието по делото е заключение на единична съдебно – медицинска експертиза на назначения за вещо лице по делото доц. д-р. И. П. Б. при катедра по Обща и клинична патология при МУ – Пловдив. В заключението си вещото лице посочва, че с оглед изготвяне на възложената му задача е осъществил изследване на хистологични препарати, които са му предоставени както от ищцата, така и от ответното медицинско заведение. При осъществяване на микроскопско изследване на първия препарат №9987/2022г. /от първата оперативна интервенция по отстраняване на туморния процес/, констатира наличието на „Инвертна фоликуларна кератоза. Хирургично изрязване едностранно латерално и непълно“. При анализ на препарати № 11761-11762 /от втора операция-разширени резекционни линии/, посочва, че при микроскопско изследване се установява материал от кожа със съхранен строеж и наличие на начален цикатрис /съединителна тъкан/ в дермата.

При защита на заключението в съдебно заседание вещото лице пояснява, че посоченото в заключението, като първа операция се има в предвид осъществената в амбулаторни условия биопсия, при която е бил изрязан патологичният процес. Пояснява, че след изрязване следва осъществяване на микроскопско изследване и поставяне на диагноза.

Изрично в заключението си посочва, че всички представени му за изследване хистологични препарати, които са монтирани върху предметно стъкло за били покрити с лак, вместо с покривно стъкло. Лаковото покритие създава значителни затруднения при диагностика. В съдебно заседание при защита на заключението си посочва, че двете морфологични картини на двете заболявания /“плоскоклетъчен карцином“ – злокачествен тумор, респ. „инвертна фоликуларна кератоза“ -доброкачествен тумор/ са изключително близки една до друга, като е налице препокриване, което обосновава и трудност при поставяне на диагноза. Посочва, че за поставянето на точна диагноза зависи от качеството на изготвените препарати и опита на патолога. За да бъде поставена диагноза е необходимо осъществяване на внимателен микроскопски анализ, което от своя страна предполага наличието на отлично качество на хистологичния препарат. В тази връзка посочва, че в Наредба №12 на Министерство на здравеопазването от 04.11.2016г., за утвърждаване на

медицински стандарт „Обща и клинична патология“ е предвидено изготвяне на хистологични препарати под покривно стъкло без артефакти. При защита на заключението си вещото лице пояснява, че независимо от това, че посочената наредба е отменена, то правилата за качество при изработване на препаратите е такова, каквото е посочено отменения нормативен акт.

В заключението се посочва, че при извършване на оперативната интервенция ищцата не е страдала от онкологично заболяване на кожата, доколкото не е имала злокачествен тумор, а същата е имала доброкачествен тумор.

Диагнозата „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“ е била поставена от ответника въз основа на препарат от хистологично изследване №9987/2022г. В съдебно заседание посочва, че това е погрешно посочената диагноза, вместо правилната „инвертна фоликуларна кератоза“ - доброкачествен тумор.

По отношение на лечението на ищцата, което е приложено от ответника в заключението на съдебно – медицинската експертиза се посочва, че същото е правилно. Лечението е съобразено с действащите норми на оперативно отстраняване на туморен процес, с което се постига целта. Лечението включва две фази, първата от която е премахване на туморния процес и втора фаза, която се състои от изготвяне на хистологичен препарат, изследване и поставяне на диагноза. В съдебно заседание при защита на заключението си пояснява, че т. нар. „златен стандарт“ при лечение, както на „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“ /неправилната диагноза/, така и при „инвертна фоликуларна кератоза“ -доброкачествен тумор, е изрязване на патологичния процес, който е туморен и в двата случая. В случай, че са останали части то е необходимо по хирургичен ред да бъдат отстранени същите, като при необходимост включително и да бъде осъществено разширение на зоната на изрязване, за да е сигурно, че туморът е премахнат напълно.

В заключението се посочва, че при изследване първия хистологичен препарат, който е изготвена на база биопсия № 9987/22г. се установява „инвертна фоликуларна кератоза“ – доброкачествен тумор. Като такъв той не може да се разпростира чрез разсейки в тялото, но притежава потенциала за неконтролен и безграничен растеж. Ако не се премахне напълно, остатъците от този доброкачествен тумор могат да дадат начало на нов растеж. Оперативното лечение е единствено възможно лечение на доброкачествения туморен процес в каквато насока са и препоръките на Световната здравна организация. Допълнително пояснява, че при пълно отстраняване на туморния процес пациента се счита за напълно здрав, като не е необходимо назначаване и провеждане на последващо медицинско лечение.

Прието по делото е заключение на повторна трайна съдебно – медицинска експертиза на назначените за вещи лица по делото – проф. д-р. Б. М., проф. д-р. П. Г. и проф. д-р. М. Ц.. В заключението си вещите лица посочват, че при изследване на материала иззет от биопсия №9987/2022г. от ищцата се установява заболяване, което принадлежи към кожните тумори, съобразно класификация на СЗО за 2018г. идентифициращо се като „Иритативна/инвертна себорейна кератоза“, което заболяване по своята същност е доброкачествен туморен процес, същото идентично със старото наименование на заболяването – „инвертна фоликуларна кератоза“.

Вещите лица посочват, че при преглед на хистологичните препарати,

които са били изготвени след последвалата разширителна резекция - № 11761-11762/2022г., установяват наличието на единични малки фокуси от клетки субепидермално, в горната дерма, със същия туморен характер. В заключение посочват, че ищцата е имала доброкачествен туморен процес, който съобразно стандартите в „Медицинската онкология“ не отговоря на критериите за онкологично заболяване.

Подозрения за наличие на злокачествен процес се разкриват още при първия преглед от кожен онколог при ответника, в следствие уточнени с биопсия №9987/2022г. от патолог, който е извършил морфологичното изследване.

Изрично се посочва в заключението, че приложените оперативни методи са адекватни и задължителни при установяване на туморен процес, дори и при доброкачествен. При установяване на доброкачествен тумор е необходимо той да бъде отстранен, тъй като се крие опасност от нов рецидив. В конкретната хипотеза при ищцата, туморната формация не е била напълно отстранена при първата оперативна интервенция, което е наложило оперативна манипулация и осъществяване на разширяване на оперативния разрез до „здраво“. Посочват, че при изследване на материала от втората операция са открити макар и единични малки фокуси от туморни клетки.

Посочват, че не са налице други възможни клинични, лабораторни или образни методи за лечение, които е следвало да бъдат предприети, като единствено необходимо е било осъществяване на оперативната процедура за премахване на туморния процес.

Категорично излагат, че първата оперативна процедура при ищцата е била необходима за поставяне на диагноза, а последващата изразяваща се в разширена резекция, за предотвратяване на рецидив при нея. В съдебно заседание при защита на заключението си допълват и разясняват, че оперативната процедура при ищцата е била абсолютно необходима. При пациент, на който е поставена диагноза „Себорейна кератоза“ лечението се осъществява единствено по оперативен път. Операцията, която е била извършена на ищцата макар и да не е била от спешен порядък, то същата не е следвало и да бъде много забавяна във времето.

Дават заключение, че морфологичната структура и при двете заболявания е много сходна, което предпоставя трудност при поставяне на точна диагноза. От значение за поставяне на точна диагноза е изготвяне на качествен хистологичен препарат. В съдебно заседание при защита на заключението си посочват, че т. нар. „Златен стандарт“ в медицината при изготвяне на хистологични препарати е те да бъдат изготвяни с използване на покривно стъкло, доколкото по този начин се повишава контраста, а при микроскопско изследване препаратът е по-лесен за оценка. Използването на лаково покритие вместо покривно стъкло може да допринесе за поставяне на погрешна диагноза, а правилната диагноза зависи и от начинът, по който е изготвен и самия препарат.

Прието по делото е заключението на съдебно – психологическа експертиза на вещото лице А. Ц.. В заключението си експертът посочва, че психологичното състояние на ищцата след поставената ѝ диагноза и последвало лечение е било дезадаптивно, като същата се е намирала в състояние на фрустрация. Не е могла да са функционира нормално в своето ежедневие, като възстановяването е протичало трудно, като се има в предвид особеностите на личността. Към момента на провеждане на изследването

личността е дисхармонична, към периода на изследване се констатира разширен диапазон за емоционални преживявания, които са предимно в негативния емоционален регистър. Позитивни също се констатират, но същите са по-слабо изразени. Има данни за тревожа състояние при ищцата, което е указало негативен ефект върху психо-емоционалното ѝ състояние. При поставяне на диагнозата свързана с онкологично заболяване ищцата е изпитала страх за живота и здравето си, така и страх досежно грижите за собственото ѝ дете, за състоянието на своите близки.

Разпитана по искане на ищцата е свидетелят Е.К.Д.. В разпитът си пред съда посочва, че ищцата ѝ е споделила, че през месец ноември на 2022г. ѝ е била поставена от онкокомисия диагноза „рак“. Ищцата била разстроена от поставената ѝ диагноза, отчаяна и уплашена, включително и във връзка с отглеждането на своя 10 годишен син, който сама отглеждала. Посочва, че за около една – две седмици, ищцата се затворила в своя дом, след което по настояване на свидетеля, двете излезли на заведение. Допреди поставяне на диагнозата ищцата била активна, като водила динамичен начин на живот, посещавала театри, концерти, водила своя син на спортни занимания. Състоянието на ищцата било тежко, същата била видимо отслабнала. В разговор ѝ споделила, че все още не знае как да съобщи поставената ѝ диагноза на своя син. В разговора между двете са зародила идеята да бъде потърсено мнение и от други две болнични заведения във връзка с поставената ѝ диагноза. По отношение на проведената операция ѝ е известно, че на същата ищцата се е подложила доколкото, така ѝ било указано, че следва да постъпи.

Разпитан в хода на съдебното производство е свидетелят Г.В.К. – племенник на ищцата. Фактът за поставената диагноза на ищцата му е известен от самата нея. Свидетелят в денят на поставяне на диагнозата посетил болничното заведение, в което се намирала тя, като констатирал, че тя е силно разстроена. Разговорът бил свързан и с необходимостта на отглеждане на синът на ищцата, при което свидетелят поел ангажимент пред ищцата, че каквото и да се случи, той ще поеме грижите за детето. В разпитът си посочва, че ищцата допреди поставяне на диагнозата е била позитивен и динамичен човек, а след съобщаване за заболяването е изгубила желание да излиза от своя дом. До премахване на шевове след оперативната интервенция също нямала желание да излиза извън домът си, като след този момент ѝ се налагало доколкото имала ангажименти спрямо своето дете. Споделя в разпитът си, че допреди диагнозата и операцията, ищцата била отворен човек към хората и живота, което ѝ отношение след този момент се променило. От ищцата му е известно, че тя е проявила желание да изпрати взетите хистологични препарати за второ мнение в гр. София. При изготвяне на първия резултата от второто мнение по изследване на препаратите, ищцата приела, че е станала грешка досежно резултата, съответно че е необходимо да бъде осъществено още едно второ изследване. При изготвяне на повторните изследвания ищцата се зараждала, след което се почувствала излъгана.

Разпитан по искане на ответника е свидетелят Е.И.К. – служител на ответника /специалист по „Обща и клинична патология“/. Досежно диагнозата и лечението на ищцата излага, че са му известни обстоятелства във връзка с взета през месец ноември на 2022г. биопсия, въз основа на която ѝ е поставена диагноза „плоскоклетъчен невроговяващ карцином“, при което лекуващият лекар на ищцата – свидетелят д-р. К. е предприела действия по лечение на заболяването. Свидетелят в разпитът си посочва, че след биопсия се изготвят в

лаборатория препарати, като практика на лечебното заведение е било такива да бъдат предоставяни на пациента при поискване, така и един от изготвяните препарати да бъде задържан в лечебното заведение. След осъществяване на оперативна интервенция на ишцата заявява, че било констатирано, че туморът бил отстранен, като при ново осъществено изследване било констатирано, че няма наличие на тумор при ишцата.

Разпитана по искане на ответника е свидетелят Д.Х.К.К. – служител на ответното лечебно заведение, заемаща длъжността „ординатор дерматолог - онколог“. В разпитът си посочва, че познава ишцата, като същата е била пациент на лечебното заведение, в което тя работи, като поводът за посещение е било образование под лявото око. След преглед свидетелят предложил на ишцата да бъде направена биопсия, което предложение тя приела. Биопсията била извършена, като в следствие било осъществено лабораторно изследване, а при изготвяне на същото бил даден положителен хистологичен резултат. Ишцата се явила на онкокомисия, на която на същата в качеството ѝ на пациент бил съобщен резултатът от хистологичното изследване. Било ѝ предложено лечение, което се състояло от осъществяване на оперативна интервенция. В разпитът си посочва, че на ишцата не е било предлагано друго лечение и в частност лъчетерапия, освен оперативното такова. След осъществяване на оперативното лечение, ишцата се явила на контролни прегледи. Били свалени конците от операцията, а на ишцата бил разяснен хранителен режим, който да спазва с оглед благоприятно заздравяване на раната.

Гореизложената фактическа обстановка налага следните **правни изводи**:

Разпоредбата на чл. 49 ЗЗД урежда отговорността на лицето, което възлага извършване на определена работа, за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за обективна, безвиновна отговорност за чужди виновни противоправни действия или бездействия, която има обезпечително - гаранционна функция. Необходимо е лицето, на което е възложена една работа, да е извършило едно виновно противоправно Д. под формата на действие или допуснато бездействие. Без вина на работника или служителя не може да съществува отговорност за юридическото лице, което е възложило тази работа.

Отговорността съобразно разпоредбата на чл. 45 ЗЗД е отговорност на физическо лице, като всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. За да бъде уважен иск по реда на чл. 45 ЗЗД, е необходимо да бъдат налице всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, а т.е.: да се докаже осъществяване на противоправно Д. извършено от дееца, настъпила вреда, причинна връзка между вредите и противоправното Д., както и наличието на вина, която съобразно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното. Както вече съдът посочи отговорността по чл. 49 ЗЗД е безвиновна отговорност на възложителя на работа, при и по повод на която е настъпило увреждането, затова същата бива определяна и като гаранционно – обезпечителна отговорност. За да е налице фактическия състав на отговорността по чл. 49 ЗЗД е необходимо първо да бъде установена отговорността по реда на чл. 45 ЗЗД на самото физическо лице, на което е била възложена работа от възложителя, при и по повод на която работа е настъпило увреждането за пострадалия, след което едва тогава може да бъде търсена гаранционно – обезпечителната отговорност на възложИ. работа.

В настоящата хипотеза не е спорно, а и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че ищцата в качеството ѝ на пациент е посетила през 2022г. ответното лечебно заведение във връзка със здравословен проблем – образование под лявото око. Не е спорно също така, че лекарят, който е осъществил преглед на ищцата е свидетелят д-р. К., която след преглед е предложила да бъде направена биопсия. От доказателствата по делото се установява, че биопсия на ищцата е била направена в амбулаторни условия, като от взетия вследствие на нея материал е изготвено хистологично изследване №9987/13.10.2022г. Няма спор между страните, че резултатите от лабораторното изследване на изготвения хистологичен препарат №9987/13.10.2022г. са изготвени от ответното лечебно заведение. От представените по делото писмени доказателства и съпоставката им с гласните такива, съдът приема, че на 02.11.2022г. при ответника е била сформирана онкокомисия, част от състава на който е свидетелят К. в качеството ѝ на лекуващ ищцата лекар. На проведеното заседание на комисията, на което е присъствала и ищцата К. ѝ е съобщена от свидетеля К. диагноза „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“. Няма спор между страните, а и се установява от събраните по делото доказателства, че тази диагноза е поставена на ищцата въз основа на хистологичния резултат установен след лабораторно изследване при ответника на препарат № 9987/13.10.2022г., който е бил изготвен след биопсията. Установява се, че на ищцата е било предложено лечение във връзка с поставената ѝ диагноза, което лечение било свързано с осъществяване на оперативна интервенция. Установява се, че оперативното лечение е било извършено от ответника, като се установява, че във връзка с него ищцата е била хоспитализирана на 18.11.2022г. и изписана на 21.11.2022г. От представените по делото доказателства, съдът приема, че е осъществено следоперативно наблюдение при ищцата от ответника, като са свалени конците от операцията, съответно и е препоръчан хранителен режим във връзка с благоприятно заздравяване на следоперативната рана.

Не е спорно също така, че по инициатива на ищцата, ответникът ѝ е предал част от изготвените при него първоначални проби след осъществената биопсия /№9987/22г./, така и тази изготвени след оперативната интервенция /№11761-11762/22г./, които са били предоставени от ищцата К. за изследване и даване на „второ мнение“ от трети на спора лица. Установява се при проведеното повторно изследване в Болница „Токуда“, за което са изготвени резултати от 04.01.2023г., че в конкретната хипотеза е налице „материал от кожа на лице с „инвертна фоликуларна кератоза“. Осъществено е и второ изследване на посочените първоначално изготвен и последващи препарати с оглед „второ мнение“ от „Национален онкологичен медицински център“ ЕООД, от където е изготвено хистопатологично изследване № K299/24.03.2023г., от което се установява, че от изследване на първоначалните препарати №9987/22г. е налице „инфертна фоликуларна кератоза“, отстранена нерадикално, а по отношение на препарати №11761-11762/2022г., че е установен фрагмент от кожа със съхранен хистологичен строеж.

Приети по делото са единична съдебно – медицинска експертиза на назначения по делото за вещо лице доц. д-р. Б., така и повторна трайна съдебно – медицинска експертиза на назначените за вещи лица по делото проф. д-р. М., проф. д-р. Г. и проф. д-р. Ц.. Предмет както на първоначалната единична, така и на повторната съдебно – медицинска експертиза бе осъществяване на повторно изследване на препаратите, които са изготвени

след биопсията - №9987/2022г., така и след оперативната интервенция - №11761-11762/22г. Идентични са заключенията, както на първоначалната единична съдебно – медицинска експертиза, така и на повторната изготвена от троен състав на вещи лица. Съобразно заключенията по същите при изследване на препарат № 9987/2022г. се установява наличието на „инвертна фоликуларна кератоза“ /старо медицинско наименование съобразно уточнения на вещите лица от тройната СМЕ/, което е идентично с „иритативна/инвертна себорейна кератоза“, което заболяване по своята същност е доброкачествен туморен процес. Изследванията на препарати № 11761-11762 също обосновават извод за наличие на малки фокуси от клетки субепидермално, в горна дерма, със същия туморен характер. Категорични и еднопосочни са заключенията и на двете приети по делото експертизи, че поставената от ответника, чрез неговия служител диагноза на ищцата - „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“ е погрешна. Съобразно дадените уточнения от вещите лица така поставената погрешна диагноза се свързва с злокачествен туморен процес, какъвто в действителност при ищцата не се установява. Съдът напълно кредитира заключенията както на първоначалната, така и на повторната тройна съдебно – медицинска експертиза, същите са дадени с оглед нарочно и повторно осъществено изследване в лабораторна среда на изготвените препарати – първоначални и последващи такива.

Отново от заключението както на първоначалната, така и на повторната трайна съдебно – медицински експертизи, съдът приема, че при изготвяне на препаратите е допуснато нарушение на медицинските стандарти, доколкото хистологичните препарати са били покрити с лак, а не с общо приетото, като „златен стандарт“ стъклено покритие. В заключението си в.л. доц. д-р. Б. посочва, че структурата на двата туморни процеса /доброкачествен и злокачествен/ е сходна, като с оглед необходимостта от даване на точна и вярна диагноза е необходимо изготвяне на качествени препарати, съответно и опит на патолога с оглед разчитане на информацията от тях при изследването им. В тази насока са и разясненията, които дава и състава на тройната съдебно – медицинска експертиза в частта за начина, по който следва да бъдат изготвени хистологичните препарати. Изрично се посочва, че при използване на покривно стъкло се повишава контраста при осъществяване на микроскопско изследване, като изготвянето на некачествен препарат е предпоставка за даване на погрешна диагноза с оглед сходната структура на двата туморни процеса. Използването на стъклено покритие е т. нар. „златен стандарт“ при изготвяне на хистологичните проби, като допълнително се разясняван от вещото лице доц. д-р. Б., че независимо от отмяната на Наредба №12/04.11.2016г. на Министерство на здравеопазването за утвърждаване на медицинските стандарти по „Обща и клинична патология“, то това е възприетият метод в медицината за изготвяне на хистологичните препарати.

При кредитиране на заключенията на вещите лица по единичната и тройна съдебно – медицински експертизи, съдът приема, че ответникът в качеството му на лечебно заведение в отклонение от общоприетите медицински правила и норми при изготвяне на хистологичните препарати е изготвил такива покрити с лак, вместо с покривно стъкло, което действие е обосновоало поставяне от служителя на ответника и свидетел в съдебното производство – д-р. К. на погрешна диагноза на ищцата. На състоялото се заседание на онкокомисия на 02.11.2022г. при ответното лечебно заведение на ищцата е била съобщена погрешна диагноза - „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“, вместо вярната такава

„иритативна/инвертна себорейна кератоза“, което заболяване по своята същност е доброкачествен туморен процес.

От така изложеното следва да бъде направен извод от съда, че изложените в исковата молба от ищцата твърдения във връзка с погрешно поставена ѝ от ответника диагноза са доказани в хода на съдебното производство.

Не единствено погрешната диагноза е основание, въз основа на което ищцата ангажира гаранционно – обезпечителната отговорност на ответника. Обстоятелства досежно причинени ѝ неимуществени вреди същата извежда и от проведеното от ответника лечение, като се поддържа, че същото е било неправилно. В тази насока се излагат и твърдения, че е следвало да ѝ бъде препоръчано алтернативно лечение, а с оглед това, че операцията е нямала спешен характер, то същата не би могло да бъде избегната.

От анализа на приетите по делото първоначална и повторна съдебно – медицински експертизи, съдът приема, че лечението при установен доброкачествен, респ. установен злокачествен туморен процес включва задължително отстраняване на туморния процес установен при пациента. Пълното му премахване, включително и чрез последващо разширени на зоната на изрязване е необходим процес, като самото отстраняване туморния процес е т. нар. „златен стандарт“ при лечение на заболявания от такъв характер. В своето заключение състава на тройната съдебно – медицинска експертиза посочва, като същевременно в съдебно заседание при защита на заключението си изложи и допълнителни аргументи, че дори и при диагноза на доброкачествен туморен процес /каквато е действителната диагноза при ищцата/ е необходимо напълно да бъде отстранен този туморен процес, доколкото в противен случай би настъпил рецидив, съответно растеж на образуванието. Категорични и еднопосочни са заключенията и на двете експертизи, че последвалата оперативна интервенция при ищцата е била наложителна, доколкото от изследване на хистологичните препарати, които са изготвени след операцията макар и в малко количество, но те наблюдават наличието на клетки със сходен туморен характер, сходен съобразно изготвените проби след осъществяване на първата биопсия. Макар и да няма спешен характер осъществената на оперативна интервенция е била наложителна с оглед реализиране на правилно лечение при ищцата. Това е единственото възможно лечение, като алтернативни методи за лечение на действителното заболяване, което е било налично при ищцата към момента на осъществяване на оперативната интервенция не се доказва, че съществува от медицинска гледна точка.

При напълно кредитиране заключенията, както на единичната, така и на тройната съдебно – медицински експертизи, съдът приема, че ответното болнично заведение е провело правилно лечение, което е съобразено с всички приети медицински правила и норми в областта на лечението на заболявания касаещи туморни процеси, в това число и на доброкачествени такива, каквито в действителност са констатирани при ищцата. При тези съображения твърденията за неправилно проведено лечение, за неизпълнение на задължения на ответника да предложи алтернативно лечение, за избягване на оперативно лечение, следва да бъдат отхвърлени, като недоказани.

В обобщение на изложеното съдът прави извода, че в настоящият казус е налице поставена на ищцата погрешна диагноза от ответното лечебно заведение, но правилно осъществено лечение. Погрешната диагноза от своя

страна, която медицинският специалист дава на пациента следва да бъде разглеждана, като нарушение на правата на пациента. Пациента има право и следва да бъде информиран за диагнозата и характера на заболяването си, което му право се извлича от съдържанието на разпоредбата на чл. 88, ал.1, т.1 ЗЗ. С поставяне на погрешна диагноза на пациента се нарушават неговите права.

Със съдебно решение № 255/18.03.2021г., постановено по гр. дело № 9858/2020г. на ВКС се приема, че в съдебната практика на Върховния касационен съд, Гражданска колегия е даден отговор на въпроса кое действие или бездействие на лекар/специалист по здравни грижи е противоправно. Най-често то се определя като действие или бездействие, което се намира в противоречие с утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии за осъществяване на медицинската помощ – чл.79, ал.1 ЗЗ; с утвърдените по съответния ред медицински стандарти в съответната област – чл.6, ал.1 ЗЛЗ и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл.5, ал.4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина; с основния принцип на правото на медицинска помощ – качество, което понятие е посочено в чл.80 ЗЗ и включва в себе си своевременност и достатъчност на медицинската помощ; неспазване правата на пациентите, като например правото на информирано съгласие или на безопасност на лечението – чл. 86, ал.1 ЗЗ, както и с неспазване на етичните изисквания към упражняването на медицинската професия, залегнали в Кодекса за професионална етика на българските лекари – арг. от чл. 190, ал.1 ЗЗ. Дията, които противоречат на посочените изисквания могат да се изразяват в различни действия или бездействия, като например неправилно лечение, неправилна диагноза, неправилно извършена манипулация/операция, неправилно или липсващо постоперативно наблюдение, несвоевременно поставяне на диагноза, несвоевременно предприемане на лечение и др.

Даването на погрешна диагноза е противоправно Д., от което Д. за пострадалото лице могат да настъпят вреди. Същевременно следва да бъде отчетено, че макар и в конкретния случай да е допуснато противоправно Д. изразяващо се в грешно поставена диагноза, то проведеното лечение на ищцата е правилно, при което следва извода, че от действията на ответника, които са осъществени чрез неговите служители в частта на проведеното лечение не могат да следват вредоносни последици за ищцата.

С оглед установяване на причинените на ищцата неимуществени вреди в хода на съдебното производство бяха събрани гласни доказателства, прието по делото бе и заключение на съдебно – психологична експертиза на вещото лице Ц.. В заключението си вещото лице посочи, че емоционалното състояние на ищцата е било негативно повлияно както от факта на погрешно поставената ѝ диагноза, така и от последвалото оперативно лечение. Констатира се тревожност в общото ѝ състояние, която тревожност е указала негативен ефект върху психо – емоционалното ѝ състояние. Отчита се изрично създадения при ищцата страх за живота и здравето и с оглед поставеното ѝ погрешно заключение за наличие на онкологично заболяване, съответно страх не само за себе си, но и такъв свързан с отглеждане на детето ѝ. Заключение на вещото лице Ц. изцяло се кредитира от съда, като обективно и компетентно дадено, като същото е в унисон и с останалите събрани по делото доказателства и в частност с гласните такива. Изрично в разпитът си пред съда и двамата ангажирани от ищцата свидетели Е.Д. и Г.К. посочиха, че след поставяне на първоначалната погрешна диагноза емоционалното състояние на ищцата се е променило в негативен за нея характер. Същата освен за своя

живот е изпитала страх и несигурност досежно оглеждане на собственото ѝ дете, която тя отглежда самостоятелно, и което към момента на диагностициране на ищцата е било на възраст от 10 години. И двамата свидетели познават ищцата в периода преди поставената и диагноза, като имат формирани знания досежно нейната личност. От показанията на свидетелите съдът приема, че допреди поставяне на диагнозата ищцата е била динамична и социална личност, активно ангажирана както в процеса на отглеждане на детето си, така и обществения живот. Изрично в разпитът си свидетеля Досева посочи, че след поставяне на диагнозата, ищцата е била видимо отслабнала, което неминуемо говори за състоянието на стрес, което е предизвикала новината във връзка с поставената и погрешна диагноза. Особен акцент и двамата свидетели обръщат на изложените от ищцата притеснения във връзка с отглеждане на детето ѝ.

От изложеното съдът прави извода, че погрешно дадената диагноза от ответника е допринесла до настъпване при ищцата на болки и страдания изразяващи се в чувство на страх за живота и здравето си, несигурност досежно бъдещото на детето ѝ. Ищцата се е изолирала социално, като е променила досегашния си активен начин на живот. При тези съображения следва да бъде прието, че противоправното поведение на ответника, което е реализирано чрез негов служител, осъществено под формата на погрешно поставена диагноза е обусловило настъпване на вреди за ищцата, като вредоносният резултат за пострадалото лице е в пряка връзка с противоправното поведение на ответника.

По отношение на размера на обезщетението:

Неимуществените вреди следва да бъдат репарирани по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди.

На първо време следва да бъде посочено, че вредоносен характер, за което и на ищцата се дължи обезщетение за причинени ѝ неимуществени вреди се дължи само за противоправното поведение на ответника изразяващо се в даване на погрешна диагноза, но не и за неправилно лечение. Лечението в случая е съобразено с медицинските правила и норми за лечение на заболяване от този характер.

Фактор досежно определяне размера на дължимото обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди има периода, за който са търпени тези вреди, а в случая вредите от погрешната диагноза. В тази връзка съдът прие от доказателствата по делото, че погрешната диагноза е поставена на ищцата на заседание на онкокомисия при ответника, което е било проверено на 02.11.2022г. Вследствие изискани от ищцата хистологични проби са осъществени две допълнителни изследвания на същите, като от данните от същите се установява, че поставената диагноза на ищцата е погрешна, а правилната е свързана с наличен при нея доброкачествен туморен процес. Резултата от второто и последно изследване за „второ мнение“ от изследване на хистологичните препарати е изготвен на 24.03.2023г. При липса на други данни по делото, съдът приема, че на датата на изготвяне на този резултат, на същата дата той е станал известен и на ищцата. При тези съображения

вредите, които са търпени от ищцата във връзка с неправилно поставената ѝ диагноза следва да бъдат ограничени за периода от поставянето ѝ на 02.11.2022г. до датата на отхвърлянето ѝ - 24.03.2023г., което като период от време обхваща продължителност от 4 месеца и 22 дни.

Като бъде взето в предвид продължителността на болките и страдания, които ищцата е изпитвала вследствие погрешно поставената ѝ диагноза, като бъде отчетено, че пострадалата е жена, същата на 45 години, майка на малолетно дете, което дете тя сама отглежда, както и че вследствие на това Д. на ответника при ищцата е породен страх за живота и здравето ѝ, така и за бъдещото на собственото ѝ дете, при същата е настъпило социално отчуждение и промяна на начинът ѝ на живот, намира, че по справедливост следва да бъде определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на **15 000 лева**. За разликата над уважения размер от 15000 лева до предявения размер от 30 000 лева, като частична претенция от общия размер на задължението от 50 000 лева, предявеният иск следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. Върху уважената главница се дължи и лихва за забава считано от депозиране на исковата молба в съда – 04.07.2023г. до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на разноските:

С оглед изходът на спора ва полза на ищцата следва да бъдат присъдени разноски в размер на 2550 лева, съразмерно уважената част на предявения иск, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

В полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски съразмерно отхвърлената част на претънения иск или сумата в размер на 2294,13 лева, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания „Д-р. Марко Антонов Марков - Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „Цар Освободител“ №100 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. Г. К., ЕГН ***** от *** **сумата от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева** – обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие погрешно поставена ѝ на 02.11.2022г. диагноза, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над уважения размер от 15000 лева до предявения размер от 30000 лева, като частично предявен иск от общия размер на задължението от 50 000 лева, ведно със законната лихва върху уважената главница считано от депозиране на исковата молба в съда – 04.07.2023г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 49 ЗЗД.

ОСЪЖДА Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания „Д-р. Марко Антонов Марков - Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „Цар Освободител“ №100 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. Г. К., ЕГН ***** от *** **сумата от 2550 /две хиляди петстотин и петдесет/ лева**, съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявения иск, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА Д. Г. К., ЕГН ***** от *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания „Д-р. Марко Антонов Марков - Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154 със седалище и

адрес на управление гр. Варна, бул. „Цар Освободител“ №100 сумата от **2294,13 /две хиляди двеста деветдесет и четири лева и 13 ст./ лева** , съдебно – деловодни разноси съразмерно отхвърлената част на предявения иск, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

Банкова сметка на ищеца, по която ответникът може да изпълни задължението си: ***, титуляр Д. Г. К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____